

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

NR. 3 * APRIL 1951 * 34. ÅRGANG

En Bronshøjspejder har denne gang skrevet

MÅNEDENS VERS

*Uhrets viser, tidens tand
i dets pulsslag høres kan:
Evigheden taler;
alt for hurtigt tiden går,
livet er så kort,
vor fremtid går så let i skår,
hvis tiden sløses bort.*

*Ret din ryg og stol på Gud,
aldrig fattes mod,
det er livets første bud,
altid være god.
Der er så meget, du skal nå,
så mange ting at lære,
derfor: frejdigt fremad gå,
med smil din byrde bære.*

A. Stensgård

PIONERER OG HJÆLPERE til korpslejren søges

For at alle praktiske lejrindretninger kan være færdige og selve lejrpladsen parat til at modtage den store invasion af spejdere den 3. juli, mangler vi *mange* store, kraftige, kvikke spejdere til at hjælpe med at få alt dette i orden.

Ligeledes efterlyses hjælpere til oprydningen efter lejren, der vil vare 6–8 dage, afhængig af hvormange hjælpere, der melder sig hertil.

Mange tidligere pionerer kan berette om, hvor dejligt og morsomt pionerlivet er. Vi håber, at tilmeldelserne vil strømme ind til korpskontoret i Odense.

Også til selve lejrperioden efterlyser vi hjælpere:

- 6 „tefondamer“ (gerne seniorer, der kender til pasning af telefon)
- 2 kraftige spejdere til transporten
- 5 spejdere til slikboden
- 5 samariterspejdere
- 3 frivømmere med den store livreddeprøve

Alle hjælpere skal have tilladelse fra deres fører til at melde sig. Tilmeldelse sker til korpskontoret, Læssøgade 199, Odense.

Korpslejrsekretæren

Kære spejder!

Ingen er spejdere ret længe, inden de er klare over, at den 23. april er en særlig dag i spejderåret.

Når du begynder som spejder, læser du på indmeldelsesblanketten spejderløftet og spejderloven. Du tænker lidt — eller meget — over alt det, de to ting indeholder, men den dag, din fører fortæller dig, at på Sct. Georgsdag skal du aflægge dit spejderløfte til hende, rykker det dig meget nær ind på livet, du lærer det udenad, og tænker måske ved dig selv, bare jeg nu ikke „går i stå“, men samtidig vil du have på fornemmelsen, at først fra den dag, du har aflagt dit spejderløfte til din tropsfører, mens alle dine kammerater hører på det, er du blevet rigtig spejder — en spejder, der stilles krav til — ikke alene i retning af at binde knob og signalere — men også med hensyn til din hele væremåde hjemme, i skolen, på sportspladsen og overalt, hvor du færdes.

Vi ser ikke hen til den 23. april med samme forventning — du, der skal aflægge dit spejderløfte for første gang, og jeg, der skal forny det, som jeg har gjort det hvert år på Sct. Georgsdag i mange år.

Den dag, man aflægger det første gang, vil man altid huske og genopleve i tankerne hver gang, man hører en lille ny spejder gøre det, sådan vil det også gå dig, der i denne måned ser hen til den 23. april i forventning om noget, du endnu ikke rigtig kan definere.

Mine tanker i april er mange og forskellige. Jeg skal igen høre sagnet om Sct. Georg — spejdernes ideal på grund af hans retlinethed, uselvskhed og mod. — Kan jeg i år forny mit spejderløfte i bevidstheden om ærligt og redeligt at have gjort mit bedste for at leve op til denne idealskikkelses gode egenskaber? Var jeg spejder af gavn de mange gange, jeg fik lejlighed til at bevise det?

Du kan se, at min forventning i modsætning til din er blandet med tvivl om, hvorvidt jeg „gjorde mit bedste“ — eller om jeg slog bare lidt af — og måske nøjedes med at gøre min pligt. For du er klar over — ikke? — at gøre sin pligt er ikke det samme som at gøre alt, hvad man evner. Men forventningen er der — og netop på grund af denne lille nagende tvivl har vi gamle spejdere stadig brug for Sct. Georgsdag og den fælles løfteaflæggelse — den gi'r os det lille skub, vi trænger til for at forsøge at gøre alting lidt bedre, og den gi'r os gennem nye spejders forventning en hjælp til med god samvittighed at kunne forny vort spejderløfte.

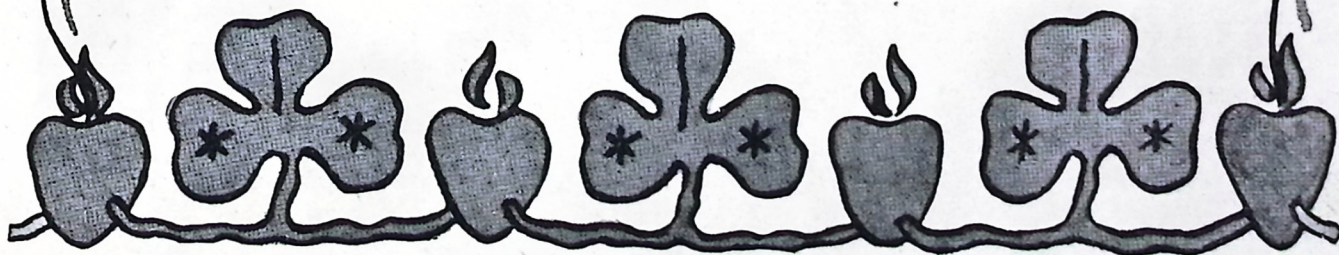
Anna Bertelsen

Hendes majestæt
DRONNING INGRID

har i år været spejder i 15 år

*Dronningen lærte os, at hver en spejder,
om dragten, hun bar, var grøn eller blå,
følges i fællesskab frem ad den vej, der
skal mod en stærkere fremtid gå.
Vi takker vor dronning og protektrice
for gode og frugtbare spejderår,
og håber, vi skal i gerning vise
vor tak, som i ord så lidt forslår.*

Udvikling af den internationale forståelse

Seniorspejderne har, som det er udtrykt i vort program, en direkte international forpligtelse, som pålægger seniorgruppen at søge sig en kontakt med en seniorgruppe i et andet land.

Så meget afhænger i vore dag af en mellemfolkelig forståelse. Man kan spørge, hvad betyder det, at unge piger forstår hinanden? Det må da være vigtigere, at statsmændene og politikerne forstår hinanden!

Nok er det en vigtig sag, men dersom der også var et virkeligt fællesskab mellem landenes borgere, mellem fag, stand og familier, så det måske bedre ud i verden, end det gør i dag.

Spejderbevægelsen er som en bro ind til mange lande. Går vi ad den, møder vi i det fremmede land mennesker, som er os venligt stemt, og som vi har noget tilfælles med. Den har skabt en mulighed.

Hvorledes udnytter seniorgruppen denne mulighed?

I hvert land findes en postbox, og seniorgruppen kan prøve ad denne vej eller gennem private bekendtskaber at finde sig en seniorgruppe i et andet land, som den kan korrespondere med. Husk at opgive tydeligt navn, adresse, hvor stor gruppen er og hvilket sprog, man ønsker at benytte. Brevveksling mellem de enkelte seniorspejdere er det bedste, medens visse ting kan udarbejdes af den samlede gruppe, f. eks. oplysninger om folket, landet, historie og kultur o. s. v. Det gælder om, at seniorspejderne får et godt og rigtigt indtryk om hinandens lande. På grundlag af brevene tilrettelægges studiekredsarbejde, hvor man søger at uddybe sin viden om det pågældende land. Eller man søger på kursus for at forbedre sine sprogkundskaber. Gælder det de nordiske lande, er man ofte tilbøjelig til at tænke, at der klarer vi os nok. Men alt for meget går tabt i vort samvær, dersom man helt går uden om de gloser, vi ikke har tilfælles. Seniorgruppen kan her læse det lands litteratur, man ønsker at besøge, men vel og mærke på originalsproget.

Man arbejder sig grundigt hen imod en rejse gennem brevvekslingerne. Grupperne skal besøge hinanden, det er en forpligtelse!

Hvem der skal rejse først, ordner man indbyrdes, men forpligtelserne varer, lige til begge grupper har været gæst og vært.

Hvorledes skabes den økonomiske mulighed?

En seniorspejder har som regel ikke rådighed over større summer. Men mulighed for at spare har vel enhver.

Når man er blevet enige om at rejse, skal hele seniorgruppen med, og de økonomiske problemer må man søge at løse i fællesskab.

Som spejder har man en mulighed for at rejse billigt, og seniorgruppen i det fremmede land skal nok hjælpe til med at planlægge alt fornuftigt og overkommeligt.

Man regner ud, hvor meget rejseudgifterne kan beløbe sig til for den enkelte seniorspejder. Derefter hvor meget hver skal betale af dette beløb ved personlig opsparing. Resten af pengene skaffes i fællesskab. Den, for hvem det ingen rolle spiller at betale det fulde beløb, kan jo gøre det, men ellers forsøger man at faa summen til at vokse ved at tjene penge gennem små jobs i fritiden. F. eks. som „baby-sitter“, læse lektier med børn, besørge byærinder, havearbejde o. s. v.

Endvidere kan seniorgruppen forarbejde og sælge husflid, som især er letsælgelig omkring jul og påske.

Det er heller ikke umuligt, at en seniorgruppe, som kan fremlægge vel tilrettelagte planer og vise, at den har forberedt sig godt til besøget, kan være heldig at få lidt støtte i form af tilskud, gave eller legat. Man må ikke alene have penge til billetterne, men så mange, at man kan klare sig selv til den dag, man er hjemme igen.

Medens man sparer.

Medens man arbejder på at få rejsesummen til at vokse og forbereder sig på bedst mulig måde, ordner og tilvejebringer man sit udstyr, både det personlige og det fælles. Her gælder det om at finde frem til det, som er både billigt og mest hensigtsmæssigt, alt efter hvad man skal foretage sig i det fremmede land. Med kyndig hjælp kan man fremstille en del af sin garderobe selv og opfylder derved punktet om de kvindelige færdigheder, som seniorprogrammet også tilskynder en.

I god tid indhenter man sit korps' tilladelse til at rejse samt sørger for pas og visum. Spejderpas bør man også medbringe.

Hvad skal man se i det fremmede land?

Allerførst træffer man de kammerater, som man kender så godt gennem brevene. Ligesom det er en fin kunst at være en god vært, er det også en kunst at være en nem og god gæst.

En meget vigtig ting er det at huske, at når man er sammen med spejdere, kommer man ind i en ganske særlig „spejderatmosfære“, som ikke er noget særegent for det

land, man besøger. Man ligger måske i lejr sammen, og bortset fra visse forskelligheder skabt af klima, geografiske forhold og levemåde kan livet i en sådan lejr forme sig som i mange andre lande. Det er derfor en nødvendighed, at man supplerer sine iagttagelser og indtryk udover lejren, helst med ophold i private hjem, hvor man kan træffe andre mennesker end spejdere.

Det er ikke så meget det at kunne huske alt det fremmedartede, når man kommer hjem. Det, som har betydning, er at finde ud af, hvorfor alt var anderledes end i ens eget land. Opdragelse, skole, uddannelse, historie, kultur, kunst og håndværk, folkelynne og landets styreform er alt det, som har skabt gæstelandets livssyn og væremåde. Det er kendskabet hertil, som betinger forståelsen af landet og folket, og som har betydning i det mellemfolkelige perspektiv.

Hvad skal man give i det fremmede land?

Når man rejser i et fremmed land, er det i første række nationaliteten, derefter personen, som vækker interesse.

En seniorspejder må betragte sig som en repræsentant for sit land. Man bør tænke på at kunne give de tilsvarende oplysninger om sit eget land, som man selv søger i det fremmede. Medbring folkedragter og indøv danse og sange af national art.

Til de nordiske lande kan man medbringe prosadigtning eller lyrik, som fortæller om eller er karakteristisk for fædrelandet.

Vil man takke for gæstfriheden, vil værterne finde det morsommere at modtage en ting som er typisk fra gæstens land, end en tilfældig gave købt i deres eget land.

Hjemme igen.

Når rejsen er endt, bør seniorgrupperne naturligvis bevare kontakten. Nu er rollerne bare blevet byttet om, og gruppens fælles arbejde bliver at forberede vennernes ankomst til deres eget land på bedste måde.

Når man sidder vel hjemme igen, søger man at ordne sine indtryk og oplevelser. Billeder i hefter eller albums vil altid vække minderne til live og dagbogsoptegnelserne bringe rejsens oplevelser nærmere. Men pas på, at det ikke blot bliver en samling sporvognsbilletter eller programmer og tryksager af forskellig art og klokkeslet for alt, hvad I foretog jer. Fortæl om de mennesker I mødte, de indtryk de og deres land gjorde på jer, og om det som gjorde rejsen til den store oplevelse. Korpset eller forbundet skal også have en rapport om rejsen.

Jeg har her forsøgt at vise seniorgrupperne i Norden, hvorledes det internationale arbejde kan aktiviseres. For vore lande som ligger hinanden så nær, er det ikke nogen umulig opgave.

Det, som skal være drivkraften må ikke alene være rejse lyst og spænding efter at se nye egne. Vi rejser ud som seniorspejdere for at medvirke på vor lille front til en større og bedre international forståelse.

Grethe Nicolaysen

Helle Jönsson, Ruth Johansen — Isfjord. Karen Kongsgård Nielsen, Kirsten Asmund Hansen og Inga Griesen — Humlebæk. Lilli Hansen, Annemarie Kannegård og Lis Knudsen — II Odense.

En lejrpièce

er i marts måned udgået fra korpset til alle troppe. Har I alle fået en sådan og husket at aflevere den hjemme?

HVORDAN LAVES EN ELDER BEDST!

„Hvad betyder *unlimited faith*? — har du måske en engelsk ordbog?“

Gitte ser op fra den bog, hun med sammenbidt hjerne studerer i. „Jeg er bange for, at Else bruger den lige i øjeblikket, men måske mit gloseforråd kan slå til? — Hvad var det, du sagde? — *Unlimited faith*, svarer Gitte med en dyb fold i panden. — „Jeg tror, du kan oversætte det med sådan noget som ubegrænset tillid, — kan det ikke bruges? — „Hvad får du ud af det?“ Gitte rømmer sig og oversætter: „En god patruljefører er *begeistret* og har *ubegrænset tillid* til sine spejdere og sin patrulje.“ Alle ser interesseret op fra det, de er ved.

Vi er i aften samlede for at finde frem til, hvordan vi kan gøre tingene bedre. Vi har længe været klare over, at der var meget, der var skidt, og endnu mere, der kun var jævnt godt, og nu vil vi altså så gerne ruske lidt op i os selv og hinanden. Vi har talt frem og tilbage, men så blev vi enige om, at vi måtte tage os sammen og være positive. I løbet af en halv time skulle vi hver især finde frem til et eller andet virkelig positivt, hvad var så naturligere end at fare i den bunke spejderlitteratur, der findes på de to nederste hylder i reolen? Vi er otte medlemmer af Rævepatruljen til stede, men der er nok til os alle. Jeg må måske af praktiske hensyn lige minde om, at Rævene er en førerpatrulje, så forstår man jo bedre, hvorfor vi er så „fremmelige“, ikke?

„Mon det er *begeistringen* eller den *ubegrænsede tillid*, vi mest mangler i vort patruljearbejde?“

Dumbo har fundet noget et sted. „Det er bare et bilde“, forklarer hun. „Det forestiller en patruljefører, der sidder og prøver paa at få nogle forskellige klodser til at passe i lige så mange indbyrdes forskellige huller i en plade. Klodserne har ansigter, og spejderhatten har de vist også på, det er for, at man skal kunne forstå, at det er de forskellige spejdere i patruljen, der er tale om. Hullerne er så patruljejobbene, og det, det gælder om, er altså at finde ud af, hvem der passer hvor. En er måske god til regnskabet, en anden er vældig interesseret i at holde patruljeudstyret i orden, en tager sig af dagbogen og sørger for, at den bliver ført til punkt og prikke, en er assistent og en ceremonimester, d. v. s. hun sørger for, at stander og patruljebånd er i orden, at man synger ordentligt, ikke skråler, at man lærer nye sange og ikke lader de gamle gå i glemmebogen, at patruljens traditioner overholdes m. m. Så er der hende, der sørger for ordenen, og

hende, der får patruljekassen til at yngle ved bødestraffe eller strålende idéer, der skal realiseres, såsom indsamling af aviser o. l. Så er der hende, der henter bøsserne, når der skal sælges mærker, og hende, der ordner patruljens bibliotek, hvis man har et sådant, ellers kan hun i hvert tilfælde sørge for, at patruljen får spejderbladene, lige så snart de er udkommet. Hvis man kan afse en spejder til det, kan man jo også have en, der er ordonnans, helst en med telefon, der er villig til at sende besked til de andre, hvis tropsføreren har noget pludseligt på hjerte — der er muligheder nok, det, det gælder om, er altså bare at få de runde i de runde huller og de mere kantede i netop de huller, de passer i.

„Hvad har du fundet ud af, Ingrid?“ Ingrid er dybt begravet i gamle spejderblade. „Jeg ville ønske, at jeg havde været spejder i ti år, sikken en masse gode blade, jeg så havde haft.“ „Ja, hvis du havde gemt dem!“ „Hå, selvfølgelig havde jeg gemt dem, men tænk nu, hvis patruljen havde samlet dem fra år til år, fået dem indbundet eller blot i mapper, så havde vi haft alle disse mange idéer at læse nu, — er det ikke harmeligt, at alle disse blade slet ikke kommer os til nytte. Men jeg vil gerne bestille et ekstra blad hver måned, som skal være patruljens ejendom til glæde for kommende slægter.“ „Vi vil også gerne have et ekstra blad hver måned“, siger Trads, „men vi vil bruge det til at klippe i, til at klistre ind i dagbogen, og så vil vi også lave en bog med korpsets historie, hvor vi vil klistre ind, hver gang der står noget særligt eller er billeder af de „store kanoner“. Jeg tror det bliver morsommere end at terpe korpsets historie som lektie.“

„Nu må jeg af med en tilståelse, jeg har lyttet ved døren.“ — „Hvad???“ — „Ja, jeg var nede ved lokalet forleden, og så kom jeg til at lytte ved døren, det var altså et tilfælde, for jeg ville bare høre, om man lavede noget, som absolut ikke måtte forstyrres.“ — „Og så hørte du selvfølgelig noget, du ikke maatte?“ — „Nemlig.“ — „Var der nogen, der bagtalte dig?“ — „Du mener, at det havde jeg fortjent? Nej, det var ikke så galt. Men jeg hørte en patruljefører sige til en lille spejder: „Nu har du at kunne alt læsestoffet til næste gang, hele korpsets historie og Baden-Powell — færdig med dig!“ — „Av, det var vist ikke så godt?“ — „Det er jo ikke helt det, der er meningen med det. Det er patruljeførerens pligt at gøre tingene morsomme, spejderbevægelsens historie er ikke bare en række årstal, det er noget, vi sammen skal glæde

(fortsættes s. 47)

Ny nordisk
fælles
pigespejdersang

På Alverdens Pigespejders Dag 1950 udskrev samtlige pigespejderredaktioner i Norden en konkurrence om den bedste nordiske pigespejdersang på en melodi af Willy From Petersen. Konkurrencen var for svær, og de få bidrag, der indkom, var ikke gode nok. Men melodien var alt for god til bare at blive lagt hen. Den norske førerbladsredaktør, fru Else-Fi Kalsnes, har gået og nynet på den siden og har gjort os følgende gode sang, som vi siger hende tak for, og som I nu kan synge med på:

Nordisk
speiderpikesang

(Innledningen tralles)

Söster, kom og rekk meg hånden,
la oss føle speiderånden,
måtte den få varme sinn og sjel.
Nordens døtre er vi alle,
frendefolk vi kan oss kalle,
vennskapsstjernen lyser som en klar juvel.
Speidersöster, speiderbror,
målet vårt er fred på jord.
Nordens fakkelt klart må skinne,
gi oss kraft og styrke.
Vi om lyset vil stå vakt,
med det gode slutte pakt
så vi føler kjærlighetens makt.

Flaggene med korsets merke
samler oss og gjør oss sterke,
under deres farger er vi ett.
Vi vil landets fremtid bygge,
hjem og samfunn vil vi trygge,
klövermerket maner oss til Vær Beredt.
Bygg en kjærlighetens bro,
stött den opp med håp og tro.
Hånd i hånd vi stevner fremad
mot det mål som vinker.
Nordens himmel hvelver seg
over både deg og meg.
Kom, vi vandrer glad på vennskaps veg.

Else-Fi Kalsnes

„Ved Jyllands kyst, ej langt fra byen Vejle, der for det jyske paradys har ord”

der vil vi rejse en teltby til sommer. I en af Danmarks frodigste egne, på grønne marker, omgivet af skove og gamle herregårde, der skal vi leve vort frie liv i 10 dage, så det kunne måske være helt rart i forvejen at se lidt på den egn, vi skal gæste.

Vi skal bo på fjordens nordside, ca. 10 km øst for Vejle, altså i bunden af Vejle fjord. Kigger vi på Kortet, ser vi, at fjorden er smal, med mange indskæringer og vige, så det kan vist være godt at gøre sig klart, at Vejle fjord begynder ved Rosenvold Pynt og Trelde Næs. Fra lejrpladsen har vi udsigt mod vest til skovene ved Tirsbæk, mod øst til skovene ved Fakkegrav og Rosenvold. På sydsiden af fjorden ser vi skovene ved Munkebjerg, Bregninge og den dybe bugt ind til Rands fjord, og endelig det bekendte Trelde Næs med det stærke fyr, der fortæller den fremmede, at her begynder og ender Vejle fjord.

Der er næsten overalt stejle lerskrænter af plastisk ler ned til vandet. Forstranden er stenet her i inderfjorden, også ved Rohden. Det kunne måske være rart at se lidt på, hvad det er for sten, som ligger her ved foden af skrænterne. De er så godt som alle af norsk og svensk oprindelse, idet de er ført hertil af isens kmæpekræfter fra fjeldene i Norge og Sverrig for uendelig mange år siden. Her er både granit og gnejs, her er de klare stene af næsten rent kværts, vi nikker genkendende til porfyrerne, både til Rhombeporfyr og Østersøkvartsporfyr og flere andre, som Diabas fra Kinnekullen, flint af forskellig farve fra kridttiden i massevis; er vi heldige, finder vi vættelys, rester af kridttidens blæksprutter som forstening. Hvor vandet skyller ind, er der mange af de bekendte rurer og kalkrørorme og masser af sneglehuse og muslingeskaller, især blåmuslinger (Vejle pælemuslinger).

Går vi fra kysten op i landet, ser vi, at Vejle fjords nordside så godt som hele vejen ud er dækket af skove, pragtfulde skove. Disse skove tilhører næsten alle de store godser, som ligger her, ret tæt på hinanden. Skovene her rummer næsten alt, hvad en naturelsker kan ønske sig. Gammel højskov, rig underskov med mange sangfugle, her findes spætter, endogså grønspætter har jeg mødt, musvågen og tårnfalken ligeledes. Om foråret findes her en flora som kun få steder, og ingen skove i landet rummer så mange forskellige slags gøgeurter som skovene ved Rosenvold og Fakkegrav. Det kan der læses om i Rostrups nye flora. Som kuriosum bør jeg vist også fortælle, at raven, som jo næsten er uddød i Danmark, er set på disse egne sidste sommer. Jeg må heller ikke glemme at fortælle jer, at det eneste insekt, der er fredet i Danmark, eghjorten, der i mange år fandtes på Æbelø, er fundet i skovene her, vel sagtens drevet af vinden over vandet en sommerdag i sværmetiden.

I nærheden af lejrpladsen løber Ørum å i havet. Den har gravet sig ned gennem overfladen og løber i en lille yndig dal ud mod stranden. Langs dens bred vil du finde en rig ferskvandsflora, men den kan du selv se nærmere på, hvis du en dag får lyst til at følge den op i landet.

Der er meget mere, man kunne fortælle om landskabet her, men kom selv med og prøv at finde noget af det, jeg har fortalt dig om. Skulle du finde noget andet, som du har lyst at vide noget om, så find lejrens mindste telt, der bor en lille, travl spejder, der måske kunne fortælle dig en lille smule om den store natur.

På gensyn — siger

„Den lille Fører i Horsens“

* * *

På DYBHAVSEKSPEDITION

jorden rundt med „Galathea“
af Torben Wolff.

II REJSEBREV

Eftertryk, også i uddrag, forbudt.

Ja, så er det altså lige ved to måneder siden, at jeg skrev mit første rejsebrev hjem til „Pigespejderne“, og nu forestår der mig den vistnok håbløse opgave at skulle give jer et blot nogenlunde fyldigt indtryk af vore talrige oplevelser på søen og i land på den plads, der er mig beskåret. Ikke mindre end 7 byer har vi besøgt, ikke mindre end 94 usalige har vi linedøbt, og ikke mindre end 98 stationer med trawling, bundhenterprøver, lysfiskeri, hydrografi, kuglenedfiring m. m. m. har vi nået i den tid. Hvor ende og hvor begynde?

Fisk fra det kulsorte dybhav

Vi tager det vigtigste først, fiskerierne. Selv om vi allerede har mistet to kostbare trawl, flænget i stumper og stykker dernede i det ukendte dyb, tør vi alligevel påstå, at vi har haft fine resultater. Det vanskeligste ved trawling på dybt vand (altså fra 2000 m og ned til de 5000, som er det dybeste i denne del af Atlanten) er spørgsmålet om, hvorvidt redskabet er i bund. Dette afgøres ved et kompliceret sammenspil mellem dybden, skibets fart, hældningen af wiren, vægten af denne og af redskabet — og så en femte faktor, som vi ved så forbistret lidt om: Strømforholdene. Det nytter nemlig ikke noget blot at fire wire ud i rigelig mængde, idet man så kan være bombesikker på, at den lægger sig på bunden og vrider op som en urfjeder, og så er det sket. Der har derfor, hver eneste gang vort rejsetrawl eller slædetrawl kom op fra de 2—5000 m, lydt et glædens gisp fra os zoologer allerede under indhalingen af redskabet, fordi vi straks kunne se, at det *havde* været i bund. Og gispet fordelte sig til alle tilskuerne, når vi fik åbnet for lykkeposen, og det væltede ud med kraprode rejer så store som hummere, med langpiggede, blege og blinde dybhavskrebsdyr, med slangestjerner med lange, elegante arme, med store, slaskede søpolser, med sære sorte eller ligblege fisk, forsynet med grenede skægtråde, mægtige øjne eller nu og da næsten helt blinde. To gange har vi, ved at fiske i de frie vandmasser, været så heldige at få tudsefisk i nettet, nogle klumpformede fyre med et gigantisk hoved, hvorpå der sidder en mund som en ladeport, væbnet med lange, sylespidse tænder og foroven det nydeligste, kolleformede lysorgan — en af dybhavets mange ejendommelige lygtebærere.

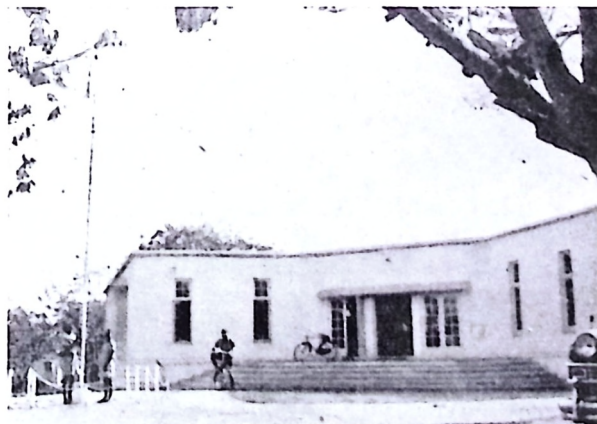
Ny verdensrekord!!!

Vi har også taget mange bundprøver, d. v. s., at vi har

firet en grabbe, omtrent som den på en kulkran, lodret ned; vel ankommet til bunden graver den nøjagtigt en femtedel kvadratmeter af havbunden los, lukker sig, hejser op, og indholdet tømmes ud i sigter. De levende dyr, der sigtes fra, opbevares til senere bestemmelse og vejning og giver et nøje mål for mængden af lavere bunddyr pr. kvadratmeter på vedkommende sted. Vi har netop i disse dage afsluttet en tre døgns undersøgelse af bundfaunaen nede i og ind langs begge sider af den næsten 1000 m dybe kløft, der skærer sig ned i havbunden udfor Afrikas vandrigeste flod, Kongo. Det skal også lige nævnes, at vi kort før med 2700 m har sat dybde-verdensrekord for bundhentere.

Vi har også været i land —

Den første by, vi besøgte efter Lissabon, var Santa Cruz de Teneriffa, hovedstaden på de kanariske øer. Vi blev meget gæstfrit modtaget af den danske konsul, C. H. Olsen, der arrangerede en herlig bustur for os alle til den underbar skønne Crotavadal ved foden af den 3700 m høje, kegleformede vulkan Pico de Teyde. Den frugtbare, hesteskoformede dal er dækket af grønne bananparker, så det ovenfra ser ud som en kæmpemæssig græsplæne med de firkantede huse som byggeklodser og cisternerne til kunstvanding som blinkende solvdukat, henkastet i „græsset“. Vi var også til folkedanserfest, og måske har I hørt dette gengivet i radioen, idet Hakon Mielche tog det på wire-recorder til udsendelse i den danske radio.

Spejderhovedkvarteret i Accra

Afrika nået ...

Og videre gik sejladsen til det franske Dakar, hvor hovedparten af de ombordværende for første gang satte foden på Afrikas solstegte jord. Også her blev vi gæstfrit modtaget (blandt de danske var en ung mand, der har været spejder i min trop). Vi var på koretture rundt i de tørre savannalandskaber med deres kolossale baobotræer med stammer (omtrent) som Rundetårn. Selvfølgelig badede vi også fra en kridhvid, palmekranset strandbred og var på jagtture, men vi måtte videre, og efter en del fiskeri og arbejde med magnetkuglerne nåede vi Monrovia, hovedstaden i den kulsorte negerstat Liberia.

Dette lands stilling er enestående derved, at det ikke som næsten alle andre lande i Afrika er eller har været en koloni under en europæisk magt. Det blev grundlagt i 1828 af de i Amerika frigivne negerslaver (liber betyder fri på latin), men de måtte i mange år døje hårdt i stadig kamp med landets oprindelige befolkning.

Liberias største indtægtskilde er de vidtstrakte gummiplantager, der er anlagt og drives af amerikanerne, og som vi havde lejlighed til at se. Her findes en bagatel af 10,5 millioner gummitræer (vi opgav at tælle efter!), der er over 300 km vej, er beskæftiget 25.000 arbejdere o. s. v., o. s. v. Til udskibning af gummi og andre varer har amerikanerne, siden jeg i 1946 var her sidst med „Atlantide“, anlagt en vældig havn ved hovedstaden Monrovia; den har kostet 14 millioner dollars eller henimod 100 millioner kroner. At hovedstaden ikke giver Nyhavn i København noget efter, fik vi bevis for, da en af besætningen blev „rullet“ og mistede sit ur, tegnebog, fyldepen m. m., og selv om man vidste, hvem gerningsmanden var, lå det sådan, at det ikke lod sig gøre at få tingene udleveret, inden vi sejlede! Det var også i Monrovia, at den første fodboldkamp udkæmpedes. 3-4000 ellevilde liberianere så deres landshold slå os med 3-0, et absolut hæderligt resultat i betragtning af, at vort skibshold af gode grunde aldrig havde spillet sammen før.

Christiansborg — og andre danske minder fra Guldkysten

Efter at have taget olie i Takoradi havn på Guldkysten ankrede vi dagen efter uden for Accra, koloniens hovedstad, hvor de tunge brændingsbåde er næsten ene om trafikken til og fra ankrende skibe. Der er nemlig ingen havn, men til gengæld en gevaldig brænding. Disse både ros frem af en halv snes bomstærke negre, der sidder på bådens rælinger og i takt til rorsmandens opildnende „brrrr“ stikker de treforkede pagajer i vandet og svarer med et brægende „bwaaaaah“!

Som et vartegn for Accra ligger på en fremspringende klippe lige ud til havet de hvide mure af Christiansborg, hovedfortet i den danske koloni hernede fra 1660 til 1850. Det er særdeles velbevaret, og overalt ser man danske kon-

Strandbred nær Christiansborg

gers navnetræk og årstal på mure og kanoner, ligesom en brønd eller cisterne på den skønne gårdsplads, skygget af et stort figentræ, er forsynet med dansk tekst, der fortæller om dens størrelse, opførelse m. m. — Netop for øjeblikket er man i gang med en kraftig ombygning af den del af borgen, der rummer Guldkyst-guvernørens embedsbolig. Imidlertid er det hensigten at nærme udseendet så meget som muligt til det oprindelige og kun nedrive bygninger, der er kommet til, siden vi for nøjagtigt 100 år siden solgte Christiansborg og vore øvrige besiddelser hernede til englænderne.

Naturligvis aflagde vi også besøg på det store Achimota College uden for Accra. Her findes dels et universitet, dels en stor kostskole, hvor der undervises i de samme fag som hjemme, men desuden er der på skemaet fag som træskæreri, lærerbejler, bastvævning, malerskole o. a. På opslags-tavlen i hovedbygningen så jeg en liste over spejderne i Achimotatroppens Hyæne-, Love-, Bøffel- og Krokodillepatrolje samt en indvarsling til næste week-end-tur — den kunne jeg godt have tænkt mig at tage med på! Tæt ved lå universitetet, hvor vi hilste på de zoologiske professorer og lærere, og hvor jeg om aftenen holdt filmsforedrag om Danmark og ekspeditionen for en stor og overordentlig interesseret forsamling af studenter og lærere.

Forresten apropos spejdere fik jeg en dag tid til at op-søge spejderhovedkvarteret i Accra, der har til huse i en smuk og moderne bygning, som ejes af korpset. Netop som jeg ankom, var to mørkhudede drenge i uniform ved at hejse spejdervimplen på flagstangen foran bygningen. Jeg traf her Boy Scout Commissioner'en, der var stærkt interesseret i at høre om, hvordan vi driver spejdersport hjemme hos os, og som fortalte mig noget om spejderarbejdet her på Guldkysten, hvor det er i god gænge; i en selvstændig artikel håber jeg om ikke alt for længe at kunne få tid til at fortælle jer derom. Desværre lykkedes det mig ikke at finde Richard, den ene af de to negerspejdere hernedefra,

som jeg i fjor ved Rover Moot i Norge blev svært fine venner med, og som på den store hike i Jotunheimen frøs så hjerteskræende ...

Og endelig kan man selvfølgelig ikke komme til Accra igen uden at forny bekendtskabet med den brave Thomas Julius Svanekier, der er tipoldebarn af den danske købmand H. C. Svanekjær, der i 1810 ægtede en mulatinde hernede. Thomas Julius er tydeligt lysere i huden og øjnene end sin kone, der er vaskeægte afrikaner, og han har en betroet stilling i et stort handelsfirma hernede.

Jeg besøgte også en anden „danser“, der nedstammer fra en guvernørassistent, Wulff Joseph Wulff (nej, ikke af min familie!), der i 1840 byggede et hus, „Frederiksminded“ lige overfor den gamle danske kirkegård ved Christiansborg. Hans oldefar bebor endnu huset, der siges at være det eneste i byen, der „overlevede“ det frygtelige jordskælv i 1862, der bl. a. lagde det gamle danske slave-marked næsten helt i ruiner.

Koraller under ækvator —

Og videre gik sejladsen til den portugisiske paradiso San Thoé. Efter et kort besøg i øens hovedstad i pjaskende troperegn ankrede vi lige syd for San Thomé, nøjagtigt på ækvator. Næste formiddag gik vi zoologer i land på en lille ø, Rolas, der skæres af ækvator, og mens vi til stadighed gik og snublede over linien, foretog vi indsamlinger på og ved koralrevene, der i Vestafrika kun findes ved disse og et par andre øer i nærheden. Vi fik en masse sjove smådyr, tilpasset til at leve i og imellem de næsten kuglerunde koralblokke: Krabber i alle farver, snegle, muslinger, en hærske af alskens orme og endelig spragledede, fortrinsvis grønne koralrevfisk, der stod smukt til de græsgrønne alger.

H. M. kong Neptun kommer om bord ...

Ja, og så om eftermiddagen var tiden inde for dåbs-handlingen. Allerede dagen før havde Neptuns sendebud været om bord med et dokument af følgende indhold:

Vi, Neptunus den første og sidste gør herved vitterligt, at Vi i morgen, den niogtyvende dag udi november 1950, naar der er slagen tvende glas på eftermiddagsvagten, agter at indfinde Os i høyst egen person med følge om bord paa det gode skib GALATHEA for der at foretage de med overskridelsen af ÆKVATOR forbundne ceremonier, saasom forhør og rettergang over saadanne misdædere, som undervejs paa krog og i net haver fanget, pint og dræbt mine forudskikkede og tro udsendinge: hajer, flyvefisk, guldmakreller og blæksprutter for derefter at henlægge dem i formalin.

Ligervis er det vor agt nøye at granske hvo, som egner sig til at passere Vor ÆKVATOR, for — saafremt suplikanten overlever undersøgelsen — at lade hannem underkaste LINIEDAABEN.

Hvo som maatte være i besiddelse af armbaandsure, fyldepenne, falske tænder, kostbart tøj eller lignende sjældne sager, hannem lader disse blive hjemme paa det, at de ey skal lægges øde!

Saaledes befalet og kundgjort den 28. november 1950.

Under Vor kongelige haand og segl

Neptunus Rex.

Intet under, at forventningerne kl. 13 var spændt til det yderste, da vi elleve, der havde passeret før, i usædvanligt malerisk skrud skred ned på agterdækket, hvor tronstole til kong Neptun (Mielche) og hans dronning (en af messgasterne, der var bedårende at skue) samt skafot og døbefont var rejst. Jeg havde det krævende job at være kgl. hofmedicus (livlæge) og medførte til den ende ca. 20 „læge“instrumenter og en satanisk latter. Undersøgelserne og renselsen for den fra landjorden klæbende sygdom, smuds og anden dårligdom begyndte med at bartskjæreren (der rent privat er professor udi botanik!) pr. insektsprøjte sendte en ordentlig stråle flydende sæbe i åsynet på delinkventen, hvorpå denne i blindet tilstand gennemgik et skonsomt udvalg af følgende behandlinger: Afklipning med ståltrådsaks af for rig hårvækst på hoved og bryst og af tånegle med knibtang, undersøgelse for hjertefejl med dertil indrettet benzintragt og påfølgende helsebringende slag med træhammer, udskylning af næse, mund og ører med sæbevand eller „salmiakspiritus“, en blanding af en masse forfærdeligt, der også gaves til indvortes brug, opspærring af munden med en såre velegnet tang, beregnet til åbning af fiskemunde, og påfølgende filing af for skarp tunge, afbarbering af for fremstående partier som ører og især næse, o. s. v., o. s. v. og endelig det allerværste: Indgivelse (nu og da med magt) af enten svedsker med blå farvestof og/eller store, forfærdelige „piller“, d. v. s. kugler af mel, æltet med karry, hel og stødt peber, sennep, engelsk sovs, hvidløg, lidt smoreolic og — kamfer! Så tilsidst et puf baglæns ned i døbefonten, mens dåbsnavnet udråbtes. Advarslen om de falske tænder var absolut påkrævet, idet det i et tilfælde skete, at hele gebisset røg ud af munden på en af de ældre suplikanter, da jeg spærrede

den op med fisketangen, og i et andet, da en af kvartermestrene tabte hele overmunden nede i døbefonten, så vi måtte indstille ceremonierne og med net trække våd i det efterhånden temmelig uigennemtrængelige dobevand, indtil de elendige tænder var blevet fundet!!

Vild jubel vakte det, da en af matroserne fik givet mig et velrettet spark i maven, så jeg røg baglæns ned i skødet på Hans Majestæt, der lige så stille dejsede ned fra sin trone. Ha!

Senere var der punchegilde, og vi sang en vise, der var blevet skrevet på melodien „Høje Nord“, da den gamle „Galathea“ for godt 100 år siden passerede linien noget længere vesterude.

Nå, nu får jeg da vist slutte, ellers bliver brevet for tungt for den catalina, der om et par dage kommer herud til Luanda med videnskabsmænd hjemmefra og skal have post og en julepakke på højst 1 kilo pr. mand med hjem igen. — Næste gang får I så at høre, hvordan man bærer sig ad med at fejre jul midt om sommeren.

På genhør!

Torben Wolff

Hilsen, håndslag og beretning fra Dicksen...

Er det rigtigt, at spejdere, der har haft den sværeste kamp for at få lov at være spejdere, bliver ved den længste tid, eller er det kun en tilfældighed, at jeg, der i 3 lange år havde plaget mine forældre og først fik min uniform da jeg var 13 år gammel, i spejderbevægelsen har fundet en ven, jeg aldrig vil give slip på?

Der er så mange ting man mindes, når man tænker tilbage — en klipfisk, der på en vandretur i sommerlejren, fordi den var billig, skulle ligge i blød og bæres mellem to spejdere en hel dag, så skulderremmene snærede dobbelt i rygsækken — eller er det en vis karklud jeg smed i ansigtet på min anden tropsfører, der har fået mig til at betale tilbage ved arbejde i mit korps? Er det de brændnælder vi krøb igennem i Viemose skov, eller er det den dag på flucapiret, hvor jeg aflagde mit spejderløfte, eller snarere en god blanding af det hele?

Der var år som tropsfører i første Hellerup, der var et år i England, der var 5 år som divisionschef på Østerbro og et år i Sverige, og så er der nu 4 år i United States, hvor jeg trods mit treklover har måttet arbejde min vej op fra patruljeassistent til min nuværende stilling, „Deputy Commissioner“, i Madison County Girl Scout Council. Vi tæller 1059 spejdere og cirka 300 voksne, hvoraf 54 er tropsførere og blåmejseførere. Da commissioner, mrs.

E. Case, er syg, er dette mit lille virkefelt indenfor spejderne, og da det er umuligt for eet menneske at sætte sig i forbindelse med 1400 mennesker, har vi lige inddelt divisionen i 3 distrikter og hvert af disse har en distriktsleder; hvis denne er dygtig, går det hele ret glat, men svigter hun, så kender vi alle resten.

Vi har et divisionsråd bestående af 35 damer, der er inddelt i 8 underkomitéer, en betalt rejsesekretær, der jævnligt besøger alle troppe og tropsråd, et kontor med en kontorhjælp, 3 ikke betalte trænere, og der er jeg den ene, samtidig med at jeg er lejringsrådgiver. Dette sidste resulterede i, at jeg i sommer ledede 3 lejre, da det var mig umuligt at finde kvalificeret hjælp, ikke fordi jeg synes jeg selv ved så meget, men jeg har jo et par år på min bag, og lidt er der jo blevet banket ind her og der.

Det er lidt af en overgang fra danske lejre at lede en sommerlejr i U. S. A., nu da der er så mange førere, der har været herovre, bl. a. spejderchefen, vil jeg ikke fortabe mig i en beskrivelse af deres udseende, men prøve at forklare lidt om det forarbejde der er, før man kan modtage spejderne.

Det meste af, hvad man ikke ved, kan man læse sig til, også i dette tilfælde fik jeg fat i en tyk, fed bog, der hedder Established Camp. Den er om mulig bedre end Madam Mangor, kun siger den ikke, at man tager et solvbad, man tager en „staff“ med sig, den skal være trænet og er den ikke det, går det galt, i værste fald kan man tage dem derop en uge før lejren og træne dem. Der stod ikke, hvor man tog dem fra, men en masse om, hvad man skulle lære dem, når de var der. Vi ejer i Madison County en Station Wagon, en dejlig bil, som jeg har tilbragt mange timer i på vild jagt efter denne staff, der skulle bestå af 18 mennesker, idet lejren, der kan tage 72 spejdere om ugen, skulle indeholde i 3 troppe og hver lejr skulle have en fører, en assistent og en seniorspejder; så skulle jeg have en kogekone og en køkkenhjælp og en uddannet svømmelærerinde med universitetseksamen, en vogter ved badestranden, en uddannet sygeplejerske og en regnskabsfører. Blandt divisionens 56 førere var der mange, der gerne ville komme, men de kunne desværre ikke, da de næsten alle er gift og ikke kunne forlade deres hjem i 4 uger. Det var opmuntrende — efter at have talt med 69 forskellige mennesker og kørt 1300 km i bilen, fik jeg den staff, som blev et af mit livs største oplevelser, en gruppe af ganske unge kvinder (lidt for unge måske), men søde og villige; da det var min egen første prøvelse af den slags, var jeg bange for „old timers“, de kunne heller ikke komme, jeg skrev til dem alle, men de 15 jeg fik samlet sammen fra Nowhere vil jeg til enhver tid tage med til verdens ende.

Vor træningsuge blev til 3 dages skrubbearbejde, da drengenes lejrromraade vi havde lejet for 330 \$ for de 4 uger ikke var rengjort, og vi ville ikke modtage børn og forældre i det rod, så på med vanten; vi fik stedet til at

ligne en hæderlig lejr, men vi var så trætte — pjankede når klokken var 12 hver aften; at vi blev rystet sammen mellem gulvspande og koste er en selvfølge, og dagen før lejrdeftagerne skulle komme fik jeg en blid, men velment, reprimande fra en seniorspejder, der sagde: „I morgen må du ikke selv løbe rundt og slæbe, det har vore Directors aldrig gjort.“ Jeg lovede at opføre mig pænt, ja, det gjorde vi alle, idet mindste hvad påklædningen angik; vi var alle i hvidt med et stort Camp Eatonbrook på brystet.

Lejren gik så i det store hele efter min kagebog „Establisher Camp“, men ikke helt, da det kun var fint vejr hver lørdag og søndag, alle de andre dage var det halvkoldt, blæsende eller heldagsregn, men hver lørdag, når forældrene kom og hentede deres poder, var vejret fint, og hver søndag, når et nyt hold blev afleveret, vi fik ca. 40 nye hver uge, var vejret nydeligt, og fra vor bakketop var udsigten elegant over sø og land og skov, der var ualmindeligt smukt.

I den store spisesal, hvor vi fik de vitaminrige måltider serveret af dygtige kokke, tilbragte vi mange timer med

folkedanse, fester og på den derværende scene blev adskillige sketches udført; og så sang vi, der var et klaver og en drevne „klavertæver“ i ordets varmeste betydning, 2 harmonikaer og diverse fløjter m. m. Sang og spil og dans var der nok af. Det er en fordel at være danselærerinde i en regnvejrsløj, når man har et stort lokale nok til 100 mennesker, men når der var forældredag i lejren og det så også regnede, hvad det gjorde hver torsdag, så kneb det med pladsen, for der kom 2—6 gæster til hvert barn, vi fik dem alle stablet ind i spisesalen, og der sad de og kunne ikke engang sætte benene ned på gulvet for så blev de trådt på af den dansende ungdom.

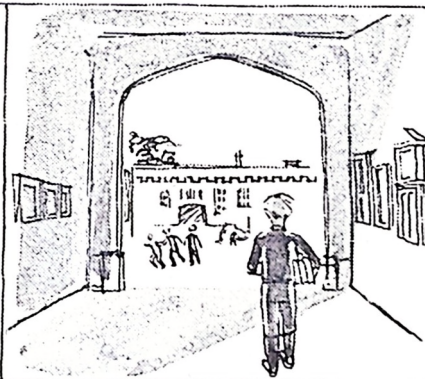
Hver gang, der var en lysning på himlen, planlagde vi ture og natovelsere, hvor spejderne skulle sove på jorden, og 2 gange fik jeg 22 dyngvåde børn hjem med 76 våde tæpper, for mine forere havde ikke for megen kundskab i lejrlev selv, så det var alt det de kunne finde vej m., men også forlange, at de skulle forklare spejderne, at man ikke måtte lægge halvdelen af tæpperne udenfor i regnvejr, det var for meget forlangt, så resultatet var, at vi

Robert Baden-Powell's liv og levned

copyright

13 år gammel kom Baden-Powell på „Charterhouse“, en af Englands traditionsrige kostskoler. Den lå oprindeligt i London, men da B.-P. havde gået der et par år, blev den flyttet til Godalming i Surrey i naturskønne omgivelser.

I et lille stykke skov nær skolen studerede B.-P. dyrenes liv og fangede vilde kaniner. Det var aldeles ikke lovligt, men når den inspicierende lærer viste sig, lå B.-P. „stivnet“ langs en gren i toppen af et træ, og læreren glemte altid at se op.

Dickson samler sin „staff“

havde kinesisk vask hængende i vor uundværlige spisesal med en kakkellov brændende og 72 tæpper, der skulle være tørre inden aften, da temperaturen hver nat gik ned på frysepunktet. Vi førere sad oppe det meste af natten, da vi havde lånt alle vore tæpper ud, da det kun var lykkedes os at få cirka 50 tæpper tørret; vi sad i køkkenet og drak kaffe og spillede Canasta. Lejrene lå så langt fra spisesalen, at vi ikke kunne bringe madrasserne ned, uden at de ville blive pjaskvåde, og på det tidspunkt kunne vi ikke tage mere vådt.

I lejren var der en lærerinde, der underviste i husflid, og vi lavede en masse bæltter, træting og lervarer, noget var nydeligt, andet mindre imponerende. Jeg tilbragte min tid med at undervise i takling, splejsning og besnorning og binde knob i det uendelige, lave lejrbål og underholdninger, og hver fredag aften havde vi en fest, d. v. s. den begyndte om morgenen, idet vi inddelte os alle i fødselsdagshold, hver måned sit bord, så pyntede vi middagsbordet og sang en sang, og kokkene lavede kager pyntet efter månederne, meget festligt. Den bedste fest var den sidste, hvor vi pyntede hvert bord efter et land, klædte os ud efter evne og sang en sang på det lands sprog, det foregik den dag verdenskonferencen åbnede i England, jeg talte lidt internationalt, og vi sendte et telegram fra lejren og sang den internationale sang (desværre fik vi ikke svar). Om aftenen havde vi lejrbål på søen, det havde kostet mange anstrengelser at bygge tømmerflåden med bålet på, men det lykkedes, og vi sejlede ud og satte brændende stearinlys ud på søen, en for hver spejder, det værste var, at det var så smukt, at vi næsten allesammen kom til at tude.

Det bedste ved lejren var, at jeg sendte 157 spejdere hjem uden et eneste uheld, det havde jeg ikke turdet håbe, jeg er altid i min tropsføretid hjemme blevet drillet for at være bedstemor til spejderne og pakke dem ind hver aften, den vane er jeg ikke kommet ud af, det tog

mig 1 time og 37 minutter at gå hele lejren igennem, og længere tid, når jeg stoppede for at snakke ved hvert telt, men jeg var alligevel glad for at gøre det, for ansvaret tyngede mig, og mine hjælpere var uden erfaring og fandt jeg små misforståelser, kunne jeg gøre mine førere opmærksom på det ved det daglige førermøde klokken 9 om morgenen, så kunne de få det rettet.

Hvis jeg skal lede den lejr næste år håber jeg inderligt at få de samme hjælpere; i forening samlede vi os en del erfaringer, jeg kom til at holde så meget af dem alle 15.

Efter denne lejr tog jeg hjem og var husmoder i 6 dage og så kom kære, gamle Gunver fra Absalon og skulle i lejr med mig i 2 uger i hvilke vi skulle træne 20 patruljeførere i lejrliv, dette var den første oplevelse af sin art i Madison County og de bestod prøven til ug. Det var 6 dage og så en lørdag og søndag, hvor Gunver og jeg tog hjem og hvilede ud, og så 6 dage et andet sted, og alting foregik som alle danske spejderlejre foregår, så der er ikke meget at fortælle, kun vil jeg lige nævne, at vi fik kyllinger på spid og lagkage fra reflectorovn den sidste dag, og jeg har aldrig fået bedre tillavet mad. Vi havde en fører som lærte samtidig med spejderne, og hun tog strabadserne i den rækkefølge de kom, ja, og så den sidste uge kom Birgitte, min nu 6 års datter med, og sov i sit eget telt og viste sig at være helt fornuftig, i det mindste var det ikke mig, der kom til at underholde hende, hun havde travlt hele dagen med at tænde bål og hugge brænde, ja, alle de ting de andre gjorde, så måske hun en dag kan blive pigespejder.

Dick.

Vi minder om...

korpslejrens talentshow — se forrige nr. af Pige-spejderne, *

den nordiske tegnekonkurrence, *

at anvendes lyseblå shorts i lejren på Rohden, skal de være efter korpsets model, *

at store, stærke spejdere bør melde sig til pioner-lejrens oplevelser, *

at alle bør begynde at arbejde på lejrudstyret nu, *

at der udkommer en daglig lejravis.

(fortsat fra side 38)

os over, lad spejderne selv læse det og fortælle det med sine egne ord, eller læs det i patruljen sammen; vi må ikke terpe, og vi må for alt i verden ikke dræbe glæden for dem, der er små og ny. For alt, hvad vi lærer som spejdere, såvel som det, vi skal give videre til de andre, gælder det, at det er ting, vi har brug for, derfor skal vi også lære tingene dér, hvor de bruges, så vil vi aldrig

senere være i tvivl eller undlade at bruge dem i den rigtige situation. Jeg tænker her på, at et flagknob bør bindes på et flag; skal man lære flaghejsning, skal det læres på en rigtig flagstang, ikke som jeg har set, på et bordflag. Ja, I smiler, det er virkelig også tilfældet, at jeg har set folk hænge kolorerede billeder af fugle, kornsorter o. l. op i træerne på en trops- eller patruljetur, og det er efter min mening at gøre grin med Vor Herres dejlige natur. Lad os afskaffe de latterlige lappeklude, lap et håndklæde eller et viskestykke, sæt tryklåse og hægter i en nederdel el. l., og brug det vand, I koger på bålet, til et eller andet, om ikke andet så til te. Det må da være så trist for den lille spejder, der har slidt med sin ild, at det hele er til ingen nytte, og vi må ikke lade spejderne tro, at vi lærer tingene for prøvernes skyld — det er der da ingen af jer, der tror, vel?"

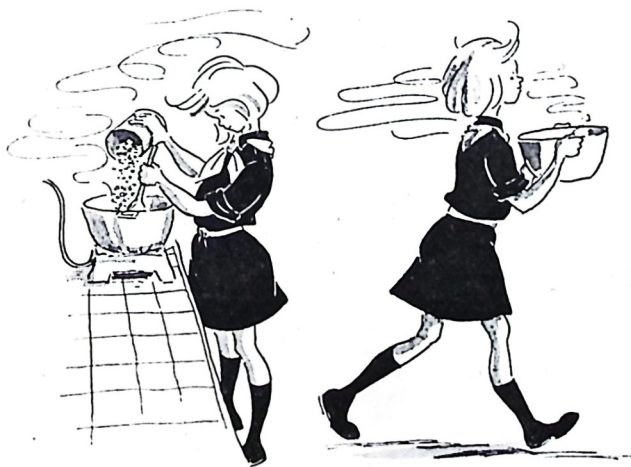
„Nu forstår jeg bedre, hvad der menes med dette, som jeg altså skulle bruge den engelske ordbog til,“ siger Else.

— Man behøver aldrig at bruge ord for at forklare, hvordan noget skal gøres, hvis et *billede* kan illustrere det! man har ikke brug for noget *billede*, dersom man kan *demonstrere* det for spejderen, men man har ikke brug for nogen *demonstration*, hvis man kan sætte spejderen selv i gang med at *udføre* tingene.

Lad os hver især have alle sanser åbne for at finde frem til, hvordan vi kan gøre mange ting bedre. Kat.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

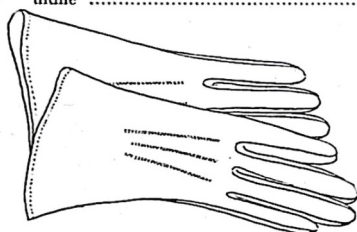

Havregrød — var jo altid på moden! Lidt sveden — så er det først den duer!
Vi træner jo stadig til lejren på Rohden — til at vise at vi har spisekultur!

April måned 1951

Til Sct. Georgsparaden:

Silke-gallasløjfer	0,50
Hvide handsker, uldne og stof, alle størr.	5,95—7,95
Brune sportsstrømper med nylonforstærkning, størrelse 6—10	4,25—5,45
Tørklæder	2,00
Ren, hvid fløjtesnor	0,25
Store spejderhatte	17,50
Lejrhuer, lærred	4,50
— uldne	7,50

Depotet giver gerne forslag til og oplysning om priser på præmier til forårets turneringer og konkurrencer.

Husk, at du nu igen kan få duelighedstegnsgbogen kr. 0,75

Det er slet ikke for tidligt at se efter, om lejr-udstyret er i orden, — har du f. eks.:

En varm mørkeblå trøje

med lynlås, størr. 38—48 26,75 — 37,00

Uldne, mørkeblå benklæder

til kolige lejrbaalstener, størr. 5—7 7,50 — 8,80 eller

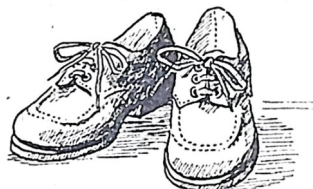
Benklæder i tråd og silke

størr. 4—6 5,45 — 6,35

En praktisk rygsæk

Spejderrygsæk	15,25
Jamborée-rygsæk	23,00
— m. mejs } sâlænge	35,00
Mejsrygsæk, beige, med 2 udv. lommer, 2 størr., restparti	28,00 — 35,00
— god og stærk model med 3 udvendige lommer, 2 størr.	40,25 — 43,35
— luksusmodel	50,50
— luksusmodel, stor, størr.	53,90

Solide vandresko til al slags vej

Alsboe og Wedela, alle størr. fra 34—40 ... 39,40 — 42,95

En varm sovepose

Dana kapoksovepose, 175 cm med og uden hovedpude	59,00 — 63,50
— 190 cm med hovedpude	68,50

Dun-soveposer

Halvdun-sovepose, 170 og 185 cm, med og uden hovedpude, pris ca.	75,00 — 85,00
Heldun-sovepose, 170 og 185 cm, med og uden hovedpude, pris ca.	115,00 — 125,00
Lagenpose	19,85
Vandtæt omslag til soveposen	15,85
Hessian madrasvår	9,75

Og alle de små praktiske ting,

som gør det lettere og behageligere at ligge i lejr, kan du få fra

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 21. marts

44170